

Sarah Lark

în țara norului alb

Sarah Lark

în țara
norului alb

pentru tine

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LARK, SARAH

În țara norului alb / Sarah Lark; Ildikó Schaffhauser. -
București: Editura RAO 2010

ISBN 978-606-8251-98-1

I. Schaffhauser, Ildikó (trad.)

821.131.1-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Sarah Lark
Im Land der weißen Wolke
© 2007 by Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG, Bergisch Gladbach

Traducere din limba germană
ILDIKÓ SCHAFFHAUSER

© Editura RAO, 2007
pentru versiunea în limba română

septembrie 2010

ISBN 978-606-8251-98-1

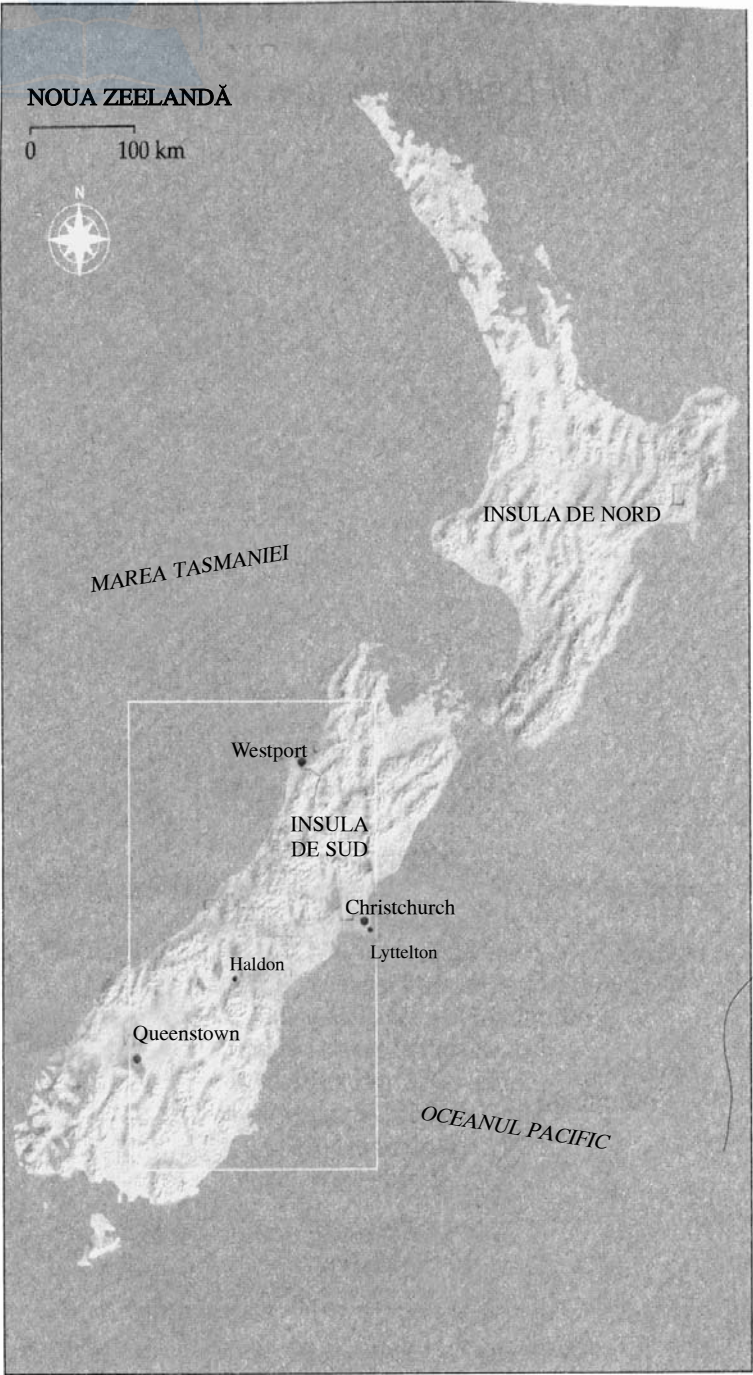

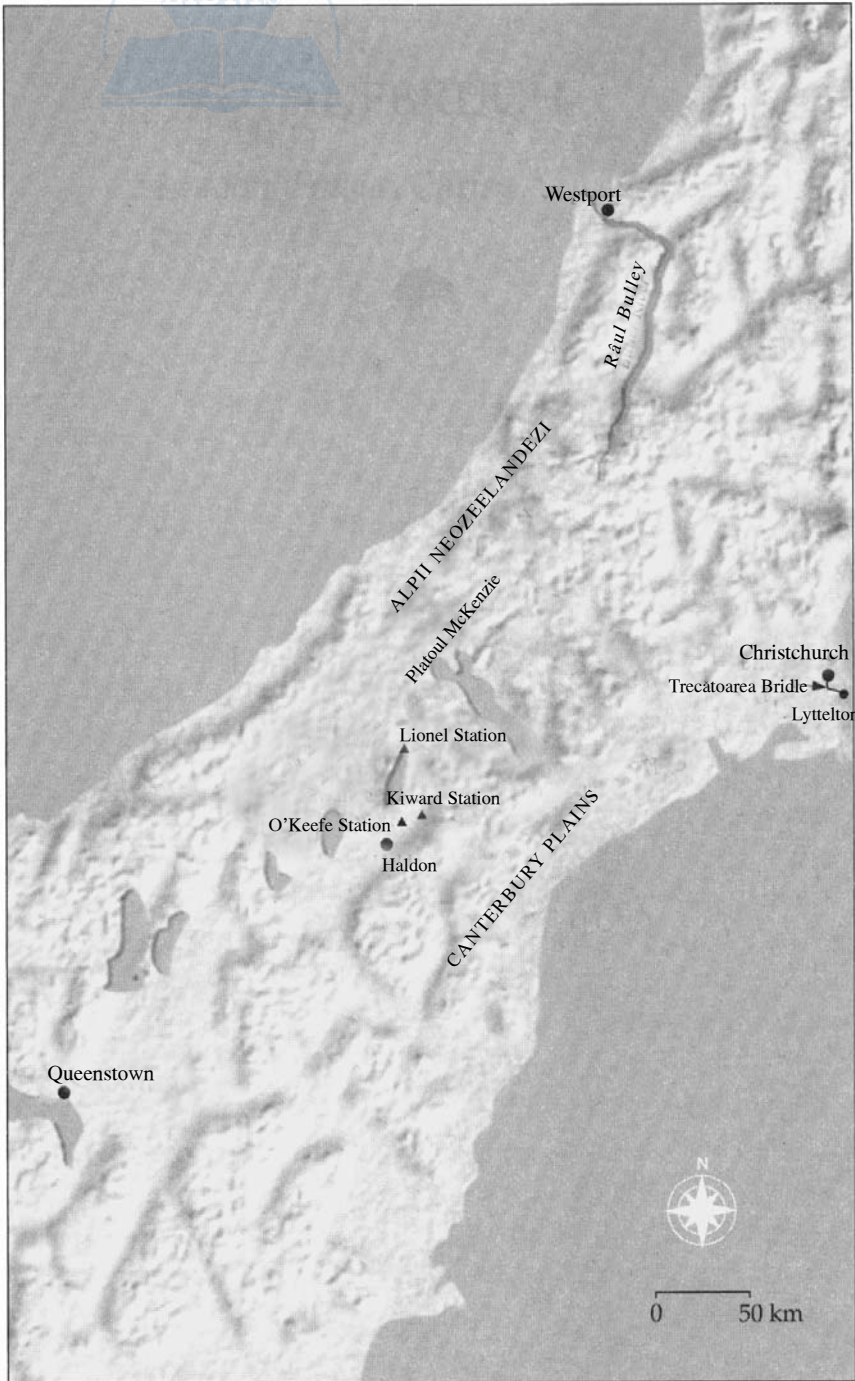
În țara norului alb

NOUA ZEELANDĂ

0 100 km

PARTEA ÎNTÂI

Londra, Powys, Christchurch 1852

1

Biserica anglicană din Christchurch, Noua Zeelandă, caută tinere oneste, pricepute în menaj și în creșterea copiilor, care să fie interesate în contractarea unei căsătorii creștine cu membri ai comunității noastre, înstăriți și cu renume bun, bine situați.

Privirea lui Helen poposi pentru scurt timp asupra acestui anunț obscur de pe ultima pagină a foii bisericești. Învățătoarea trecuse repede peste ziar, în timp ce elevii ei se îndeletniceau în tăcere cu un exercițiu de gramatică. Helen ar fi preferat să citească o carte, dar întrebările continue ale lui William o împiedicau să se concentreze. Acum, din nou, capul cu păr șaten, cârlionțat, al tânărului în vârstă de unsprezece ani se ridică de pe lucrare.

– Miss Davenport, în pasajul al treilea scriem *ca* sau *că*?

Suspînând, Helen puse lectura deoparte și îi explică pentru a cin'șpea oară în această săptămână diferența dintre propoziția relativă și cea conjunctivă. William, fiul mai tânăr al stăpânului ei, Robert Greenwood, era un copil drăguț, dar nu tocmai înzestrat intelectual. La fiecare lecție avea nevoie de ajutor, uita explicațiile lui Helen mai repede decât i le putea da aceasta și se pricepea de fapt doar la a privi impresionant de neajutorat și a-i prinde pe adulți în mreje cu vocea lui dulce, de sopran. Lucinda, mama lui William, îi cădea tot timpul

în plasă. Dacă băiatul se lipea de ea și propunea o mică acțiune comună oarecare, Lucinda, în mod regulat, suspenda toate orele de meditații fixate de Helen. Din această cauză, William nu putea citi nici astăzi fluent și până și niște reguli simple de ortografie îl depășeau fără nici o speranță. Nici nu putea fi vorba ca băiatul să frecventeze un colegiu precum Eaton sau Oxford, după cum visa tatăl său.

George, fratele mai mare a lui William, în vârstă de șaisprezece ani, nici nu-și mai dădea osteneala să arate înțelegere. El își dădu într-un mod elocvent ochii peste cap și indică un pasaj din manual, care cuprindea drept exemplu exact propoziția la care William mișcăla de o jumătate de oră. George, un flăcău lălău, înalt, terminase deja traducerea din limba latină. El lucra întotdeauna repede, chiar dacă nu lipsit de greșeli; materiile clasice îl plictiseau. George de-abia putea aștepta să intre în firma de export-import al tatălui său. El visa la călătorii în țări îndepărtate și expediții spre noile piețe din colonii, piețe care pe timpul reginei Victoria se deschideau aproape la fiecare oră. Fără nici un dubiu, George se născuse spre a fi comerciant. Dădea dovadă de acum de abilitate în tratative și știa să-și folosească cu scop precis destul de însemnatul său șarm. Câteodată reușea s-o aburească până și pe Helen pentru a reduce durata lecțiilor. O astfel de încercare făcu și astăzi, după ce William înțeleșese, în sfârșit, despre ce este vorba – sau, cel puțin, de unde putea să copieze rezolvarea problemei. Helen luă caietul lui George, pentru a controla lecția, dar băiatul îndepărtă caietul într-un mod provocator.

– Oh, miss Davenport, chiar vreți să mai treceți o dată peste toate acestea? Ziua este mult prea frumoasă pentru a învăța! Mai bine am juca o rundă de crochet... Ar trebui să vă îmbunătățiți tehnica. Altfel, la sărbătoarea din grădină, veți sta iar pe margine și nici unul dintre tinerii domni nu vă va acorda atenție. Astfel nu veți avea noroc de o căsătorie cu un conte și veți fi nevoită să vă ocupați până la sfârșitul zilelor dumneavoastră cu educația unor cazuri lipsite de speranță, ca cel a lui Willy.

Helen își dădu ochii peste cap, aruncă o privire pe fereastră și, la vederea norilor întunecați, se încruntă.

– Bună idee, George, dar vin nori de ploaie. Până o să străngem toate aici să ieșim în grădină, norii se vor scutura chiar deasupra capului nostru și aceasta nu mă va face mai atrăgătoare pentru domnii nobili. Dar cum ai ajuns tu la ideea că eu aș avea asemenea intenții?

Helen încercă să afișeze o mină pronunțat dezinteresată. Se pricepea foarte bine la acest lucru. Dacă lucrai ca guvernantă într-o familie londoneză din pătura superioară, învățai mai întâi să-ți stăpânești mimica. Rolul lui Helen în cadrul familiei Greenwood nu era nici cel de membru al familiei, nici cel de simplă angajată. Ea participa la mesele luate în comun și adesea și la petrecerea timpului liber al familiei, dar se ferea să-și exprime o părere fără să fi fost întrebată sau să se comporte în vreun fel care să atragă atenția. De aceea nici nu putea fi vorba ca la o petrecere în grădină, Helen să se amestece fără griji printre oaspeții mai tineri. Dimpotrivă, ea se ținea deoparte, sporovăia politicos cu doamnele și își supraveghea fără ostentație elevii. Bineînțeles că privirile ei treceau ocazional peste fețele oaspeților mai tineri, de sex bărbătesc, și câteodată se deda la o scurtă visare romantică, iluzorie, în care se plimba cu un viconte sau baronet chipeș prin parcul castelului. Dar era imposibil ca George să fi observat acest lucru!

George ridică din umeri.

– Oricum, citiți anunțuri matrimoniale, spuse el obraznic și arătă cu un rânet împăciuitor către foaia bisericească. Helen se muștră pe sine fiindcă lăsase foaia deschisă lângă pupitrul ei. Bineînțeles că George, plictisindu-se în timp ce ea încerca să îl facă pe William să înțeleagă tema, zărise ce scria în foaie.

– Și sunteți foarte drăguță o linguși George. De ce nu v-ați căsători cu un baronet?

Helen își ridică ochii a dojană. Știa că ar fi trebuit să-l certe pe George, dar era mai degrabă amuzată. Dacă flăcăul va continua astfel, cel puțin la doamne va ajunge departe; lingușelile lui iscusite vor fi apreciate și în lumea afacerilor. Dar îl vor ajuta oare la Eaton? Helen se considera imună la asemenea complimente greoaie. Ea știa că nu

este frumoasă în sensul clasic. Trăsăturile ei erau regulate, dar prea puțin remarcabile; gura era puțin prea îngustă, nasul prea ascuțit și ochii ei liniștiți, cenușii priveau puțin prea sceptic și, hotărât lucru, prea înțelept spre lumea înconjurătoare pentru a putea trezi interesul unui tânăr monden bogat. Cel mai frumos atribut al lui Helen era părul ei drept și mătăsos, care îi ajungea până la șolduri și al cărui culoare brună bătea ușor spre roșcat. Poate că ar fi putut atrage atenția cu el, dacă l-ar fi lăsat să fluture liber în vânt, cum făceau unele fete la picnicurile și petrecerile în grădină pe care le frecventase Helen, însoțind familia Greenwood. În timpul plimbării cu admiratorii lor, cele mai curajoase dintre tinerele doamne declarau uneori că le este prea cald și își scoteau pălăria sau se prefăceau că vântul le smulge pălăria pe când erau trecute de către un tânăr cu barca peste lacul din Hydepark. Atunci își scuturau părul, îl eliberau ca din întâmplare de panglici și agrafe și lăseau ca tinerii domni să le admire buclele.

Helen nu ar fi putut face niciodată un asemenea lucru. Ca fiică de preot, fusese educată sever și purta părul împletit și prins de când era fetiță. La aceasta se adăuga și faptul că a trebuit să se maturizeze foarte devreme: mama ei murise când Helen avea doisprezece ani și tatăl i-a încredințat, fiind fiica cea mai mare, conducerea gospodăriei și educarea celor trei frați mai mici. Reverendul Davenport nu se interesa de ceea ce se întâmpla în bucătărie și în camera copiilor; îl interesau doar munca pentru parohia sa și traducerea de texte religioase. Lui Helen îi acorda atenție doar dacă i se alătura în aceste îndeletniciri – și numai prin evadarea în camera de lucru a tatălui, situată sub acoperiș, putea Helen la rândul ei să scape de agitația gălăgioasă din locuința familiei. Astfel a rezultat, aproape de la sine, faptul că Helen citea Biblia în limba greacă pe când frații ei se chinuiau să parcurgă primul abecedar. Cu scrierea ei clară, frumoasă, ea transcria predicile tatălui ei și copia schițele articolelor sale pentru foaia mării sale parohii din Liverpool. Nu prea găsea timp pentru alte distracții. Pe când Susan, sora mai mică a lui Helen, folosea bazarele de binefacere și picnicurile bisericești în primul rând pentru a face cunoștință cu tinerii notabili din parohie, Helen ajuta la vânzarea

mărfurilor, cocea torturi și servea ceaiuri. Rezultatul era de așteptat: Susan s-a căsătorit la șaptesprezece ani cu fiul unui medic cunoscut, pe când Helen, după moartea tatălui ei, a trebuit să se angajeze ca învățătoare particulară. Din venitul ei îi ajuta pe cei doi frați în studiul dreptului și al medicinei. Moștenirea rămasă de la tatăl lor nu era suficientă pentru a finanța un studiu adecvat celor doi flăcăi, mai ales și fiindcă cei doi nu-și prea dădeau silința să încheie repede studiile. Helen se gândi cu o pornire de furie că fratele ei Simon iar a picat săptămâna trecută un examen.

– Baronii se căsătoresc în mod normal cu baronese, îi răspunse ea, puțin enervată, lui George. Și în ceea ce privește aceasta arată spre foaia bisericească, am citit articolul, nu anunțul.

George renunță să răspundă, dar se hlizi cu subînțeles. Articolul se referea la tratarea prin căldură a artritei. Desigur foarte interesant pentru membrii mai în vârstă a parohiei, dar domnișoara Davenport bineînțeles că nu suferea încă de dureri la încheieturi.

Oricum, profesoara sa își privi ceasul și ajunsese la concluzia să încheie orele de studiu de după-amiază. În mai puțin de o oră va fi servită cina. Și, pe când lui George îi trebuiau doar cinci minute pentru a se pieptăna și schimba pentru cină și nici lui Helen nu-i trebuia mai mult timp, în cazul lui William era o procedură mai îndelungată pentru a-l scoate din halatul de școală, plin de pete de cerneală, și a-l îmbrăca într-un costum cu care să se poată arăta în lume. Helen mulțumi cerului că nu era pedepsită să se ocupe de felul în care apărea William în fața lumii. De aceasta se ocupa bona.

Tânăra guvernantă încheie ora cu considerații generale despre importanța gramaticii, considerații pe care amândoi băieții le ascultau doar cu jumătate de ureche. După aceea, William sări plin de entuziasm în picioare, fără să mai acorde vreo privire caietelor și cărților de școală.

– Trebuie să-i arăt lui mami ce am desenat, declară el, lăsând astfel aranjarea lucrurilor în sarcina lui Helen.

Ea nu putea risca, făcându-l să se refugieze înecat în lacrimi la mama lui și povestindu-i despre niște nedreptăți strigătoare la cer,

comise de educatoarea sa. George aruncă o privire pe desenul stângaci, pe care mama lor îl va primi desigur imediat cu o explozie de încântare, și dădu resemnat din umeri. Apoi își strânse repede lucrurile înainte de a ieși și el. Helen observă că îi aruncă o privire aproape miloasă. Se surprinse gândindu-se la remarca făcută adineauri de George: „Dacă nu găsiți un bărbat, va trebui tot restul vieții să vă necăjiți cu cazuri lipsite de speranță ca cel a lui Willy.“

Helen întinse mâna după foaia bisericească. De fapt voia să-o arunce, dar se răzgândi. Aproape pe ascuns o băgă în geantă și o luă cu sine în cameră.

Robert Greenwood nu avea mult timp pentru familia sa, dar cina luată în comun cu soția și copiii era sfântă. Nu îl deranja prezența tinerei guvernante. Dimpotrivă, găsea adesea că este palpitant să o implice pe domnișoara Davenport în discuții și să afle părerea ei despre probleme de importanță mondială, despre literatură și muzică. Domnișoara Davenport se pricepea mult mai bine la aceste lucruri decât soția lui, a cărei educație clasică lăsa mult de dorit. Interesul Lucindei se limita la gospodărie, la divinizarea mezinului ei și la munca în comitetele de femei ale diverselor organizații de binefacere.

Și în seara aceasta, la intrarea lui Helen, Robert Greenwood zâmbi amabil și, după ce o salută formal pe tânăra educatoare, îi aranjă un scaun. Helen răspunse la zâmbet, dar avu grijă să o includă și pe doamna Greenwood. În nici un caz nu putea da naștere la bănuiala că ar flirta cu stăpânul ei, chiar dacă Robert Greenwood era, fără nici o îndoială, un bărbat atrăgător. Era înalt și suplu, avea o față îngustă, inteligentă, și ochi căprui, iscoditori. Costumul lui din trei piese, cu lanțul de aur al ceasului, îi stătea minunat și manierele sale nu erau mai prejos de cele ale gentilomilor din familiile nobile cu care avea relații sociale. Familia Greenwood nu era întru totul recunoscută în aceste cercuri, cei doi soți fiind considerați ariviști. Tatăl lui Robert Greenwood clădise din nimic o afacere prosperă și fiul său sporise bunăstarea și se străduise să obțină recunoașterea socială. La aceasta a contribuit și căsătoria sa cu Lucinda Raiford, care provenea

dintr-o familie nobilă scăpătată – ceea ce se datora în primul rând predilecției tatălui ei pentru jocuri de noroc și curse de cai, după cum se șușotea în societatea bună. Lucinda se conforma cu greu statutului burghez, și, ca reacție la declasare socială, avea tendința să facă paradă. Astfel, recepțiile și petrecerile în grădina ale familiei Greenwood erau totdeauna puțin mai bogate decât evenimentele similare la alți notabili din societatea londoneză. Celelalte doamne savurau petrecerile, dar cu toate acestea și cleveau pe măsură despre organizatoarea lor.

Și astăzi, pentru modesta cină în familie, Lucinda se aranjase puțin prea festiv. Purta o rochie elegantă din mătase liliachie și camerista ei trebuie să fi petrecut ore în șir cu aranjarea părului ei. Lucinda sporovăia despre o întâlnire a comitetului de femei, la care participase în această după-amiază și care era dedicată orfelinatului din localitate, dar nu găsi ascultare: nici Helen, nici domnul Greenwood nu se arătară prea interesați.

– Și ce ați făcut în această zi frumoasă? se adresă doamna Greenwood în cele din urmă familiei. Pe tine nici nu trebuie să te întreb, Robert, probabil au fost iar afaceri, afaceri, afaceri. Îi aruncă soțului ei o privire ce se voia afectuos-înțelegătoare.

Doamna Greenwood era de părere că soțul manifesta prea puțină atenție față de ea și față de obligațiile ei sociale. El se strâmbă nemulțumit. Probabil că avea în vârful limbii un răspuns neprietenos, fiindcă afacerile sale nu numai că hrăneau familia, dar doar datorită lor putea Lucinda să activeze în cadrul diverselor comitete ale femeilor. Helen se îndoia că doamna Greenwood a fost aleasă doar datorită calităților ei organizatorice de excepție – mai degrabă era vorba de generozitatea soțului ei de a face donații.

– Am avut o discuție foarte interesantă cu un producător de lână din Noua Zeelandă și... începu Robert, privind spre fiul cel mare, dar Lucinda își continuă vorba, îndreptând de data aceasta un zâmbet înțelegător către William.

– Și voi, dragii mei fii? Desigur v-ați jucat în grădină, nu-i așa? William, dragule, i-ai învins iar la crochet pe George și pe domnișoara Davenport?

Helen privi încordată în farfurie, dar sesiză din colțul ochilor cum George își ridică privirea spre cer în modul acela specific lui, de parcă ar fi chemat un înger înțelegător în ajutor. În realitate, William reușise doar o singură dată să facă mai multe puncte decât fratele lui mai mare și atunci George era foarte răcit. De obicei, până și Helen reușea să treacă mingea mai iscusit prin porți decât William, deși se dădea mai neajutorată decât era, pentru a-l lăsa pe cel mic să câștige. Doamna Greenwood știa să aprecieze acest lucru, pe când domnul Greenwood o dojenea, dacă observa manevra.

– Băiatul trebuie să se obișnuiască cu faptul că viața este aspră față cei care eșuează, spunea el sever. Trebuie să învețe să piardă, numai atunci va reuși în final să câștige.

Helen nu credea că William va învinge vreodată, indiferent de domeniu, dar unda trecătoare de milă față de nefericitul copil dispăru pe dată la auzul următoarei lui replici.

– Oh, mami, domnișoara Davenport nu ne-a lăsat deloc să ne jucăm! spuse William afișând o mină tristă. Toată ziua am stat în casă și am învățat, am învățat și iar am învățat.

Desigur, imediat doamna Greenwood îi aruncă lui Helen o privire dezaprobatoare.

– Este adevărat, domnișoară Davenport? Copiilor le trebuie aer proaspăt, doar știți! La această vârstă nu pot să stea toată ziua aplecați asupra cărților.

Helen simți că fierbe, dar nu putea să declare că William minte. Spre ușurarea ei, se amestecă George în discuție.

– Nu este adevărat. William a avut, la fel ca-n celelalte zile, plimbarea sa de după prânz. Dar chiar atunci a început să plouă puțin, iar el nu a vrut să iasă. Bona l-a cărat o dată în jurul parcului, dar nu am ajuns să jucăm crochet înainte de orele de studiu.

– În schimb William a desenat, încercă Helen să distragă atenția.

Poate că doamna Greenwood va începe să vorbească despre desenul lui, bun de expus în muzeu, și va uita de ieșire. Dar, din păcate, socoteala nu se potrivește.

– Totuși, domnișoară Davenport, dacă la prânz vremea nu este bună, trebuie să faceți o pauză după-amiaza. În cercurile pe care le va frecventa William, călirea fizică este aproape la fel de importantă ca și promovarea calităților spirituale.

William păru că savurează dojana adresată învățătoarei lui, iar Helen se gândi din nou la acel anunț...

George păru că citește gândurile lui Helen. De parcă nici nu ar fi avut loc discuția cu William și mama lui, el reveni la ultima remarcă a tatălui său. Helen sesizase de repetate ori atât la tată, cât și la fiu acest artificiu și admira de cele mai multe ori eleganța manevrei. Dar de data aceasta remarcă lui George o făcu să roșească.

– Domnișoara Davenport se interesează de Noua Zeelandă, tată.

Helen înghiți cu greu, când toate privirile se îndreptară către ea.

– Într-adevăr? întrebă Greenwood degajat. Vă gândiți să emigrați? Zâmbi. În acest caz, Noua Zeelandă este o alegere bună. Nu este prea cald și nu sunt mlaștini purtătoare de malarie, ca în India. Nu sunt băștinași însetați de sânge, ca în America. Nici descendenți ai unor coloniști criminali, ca în Australia...

– Într-adevăr? întrebă Helen și se bucură că discuția se deplasase iar pe un tărâm neutru. Noua Zeelandă nu a fost colonizată de pușcăriași?

Domnul Greenwood negă, dând din cap.

– Nu vai. Satele de acolo au fost întemeiate aproape în exclusivitate de către creștini britanici destoinici și astfel este situația și în ziua de astăzi. Prin aceasta nu vreau să spun că nu există și acolo personaje suspecte. Poate să fi ajuns și acolo niște pungași, mai ales în taberele vânzătorilor de balene pe Coasta de Vest, și nici coloanele de tunzători de oi nu sunt alcătuite doar din oameni de onoare. Dar cu siguranță că Noua Zeelandă nu este un bazin de colectare a drojdiei sociale. Colonia este încă tânără. A devenit independentă doar în urmă cu câțiva ani...

– Dar băştinaşii sunt primejdioşi! interveni George. Era vizibil că dorea să se afirme și el cu ceea ce știa – și, după cum știa Helen de la lecții, avea o slăbiciune și o memorie excelentă pentru disputele războinice. Nu de mult au mai existat lupte, nu-i așa, tată? Nu ai povestit tu că unui partener de afaceri i-au ars toată lâna?

Domnul Greenwood încuviință satisfăcut din cap.

– Corect, George. Dar asta e de domeniul trecutului – a fost acum zece ani, chiar dacă mai au loc câteodată unele hărțuieli. Și, în principiu, nu fusese vorba de prezența coloniștilor. În ceea ce privește acest aspect, băştinaşii au fost întotdeauna docili. Mai degrabă se puneau sub semnul întrebării vânzări de terenuri – și cine vrea să excludă faptul că oamenii noștri, care au cumpărat terenuri, nu au tras pe sfoară căpetenii de trib? Dar de când regina noastră l-a trimis acolo pe căpitanul Hobson, în calitate de guvernator general, aceste certuri se rezolvă. Omul este un strateg genial. În anul 1840, el i-a determinat pe patruzeci de șefi de trib să semneze un contract, prin care se declară supuși ai reginei. Din acea clipă, coroana are prioritate la cumpărarea tuturor terenurilor. Din păcate, nu au participat toți șefii de trib, și nu sunt pașnici nici toți coloniștii. De aceea, din când în când, au loc mici incidente. Dar în fond țara este sigură – deci nu vă fie frică, domnișoară Davenport.

Domnul Greenwood îi făcu lui Helen cu ochiul.

Doamna Greenwood își încruntă fruntea.

– Doar nu vă gândiți serios să părăsiți Anglia, domnișoară Davenport? întrebă ea prost dispusă. Doar nu vă gândiți serios să răspundeți la acest anunț nefericit, pe care preotul l-a inserat în foaia bisericească? Cu toate că noi, comitetul femeilor, ne-am exprimat clar dezaprobarea, lucru pe care doresc să-l subliniez.

Helen se luptă din nou să nu se înroșească la față.

– Ce fel de anunț? se interesă Robert și se adresează direct lui Helen. Dar ea dădu doar din colț în colț.

– Eu... nici nu știu exact, despre ce este vorba. A fost doar o scurtă notă...

O comunitate din Noua Zeelandă caută fete dispuse să se căsătorească, îl lămuri George pe tatăl său. După cum se pare, în acest paradis din Marea Sudului este lipsă de femei.

– George! îl dojeni mama îngrozită.

Domnul Greenwood râse.

– Paradisul din Marea Sudului? Clima este mai degrabă asemănătoare celei din Anglia îl corectă pe fiul lui. Dar nu este nici un secret că în acele ținuturi sunt mai mulți bărbați decât femei. Exceptând poate Australia, unde a ajuns drojdia feminină a societății: escroace, hoațe, cu... ah, fete ușoare. Dar când este vorba de emigrare benevolă, doamnele noastre sunt mai puțin dispuse să se aventureze decât stăpânii creației. Ori merg cu soții lor, ori nu merg deloc. O trăsătură specifică a sexului slab.

– Tocmai, îi dădu dreptate soțului ei doamna Greenwood, în timp ce Helen își mușcă limba.

Nu era deloc convinsă de superioritatea masculină. Trebuia să se uite doar la William sau să se gândească la studiul interminabil al celor doi frați ai ei. Mai mult decât atât, bine ascunsă în camera ei, Helen păstra o carte a lui Mary Wollstonecraft, luptătoare pentru drepturile femeilor; dar acest lucru trebuia să-l țină în secret – doamna Greenwood ar fi dat-o imediat afară.

– Este împotriva naturii feminine să urce pe vasele jechoase de emigranți, fără a beneficia de un braț bărbătesc protector, să se încartiruiască pe tărâmurile amenințătoare și să desfășoare chiar activități pe care Dumnezeu le-a hărăzit bărbaților. Și să trimiți femei creștine dincolo de mare, pentru a le mărita, este o acțiune care se află la limita comerțului cu carne vie!

– Ei, femeile doar nu sunt trimise fără să fie pregătite, interveni Helen. Anunțul prevede desigur contacte prelabile prin scrisori. Și era vorba în mod explicit de domni înstăriți și cu un renume bun.

– Credeam că nici nu ați observat anunțul! o zeflemisi George, dar zâmbetul lui înțelegător atenuă tăișul cuvintelor.

Helen se îmbujoră din nou.

– Eu... oh, s-ar putea să fi trecut repede peste el...

George zâmbi.

Se pare că doamna Greenwood nici nu înregistrase schimbul acesta de cuvinte. Ea ajunsese de mult la un alt aspect al problematicii neozeelandeze.

– Mult mai grav decât așa numita lipsă a femeilor în colonii mi se pare problema personalului servitor, declară ea. Am dezbătut astăzi, în cadrul comitetului orfelinatului, amplu această problemă. Evident că familiile mai bune din... cum se cheamă această localitate? Christchurch? În orice caz nu găsesc acolo personal adecvat. Mai ales slujnicele sunt rare.

– Ceea ce poate fi interpretat ca un fenomen însoțitor al lipsei femeilor în general, remarcă domnul Greenwood.

Helen își stăpâni un zâmbet.

– În orice caz, comitetul nostru va trimite acolo câteva dintre orfanele noastre, continuă Lucinda. Sunt patru sau cinci micuțe cumiști, în jurul vârstei de doisprezece ani, care sunt destul de mari ca să-și câștige singure existența. Aici nu găsim locuri de muncă pentru ele. Oamenii de aici angajează mai degrabă fete ceva mai mari. Dar acolo ar trebui să-și lingă degetele după ele...

– Acest lucru mi se pare mai degrabă a fi trafic de carne vie decât mijlocirea de căsătorii, interveni soțul ei.

Lucinda îi aruncă o privire veninoasă.

– Procedăm doar în interesul fetelor! susținu ea și, prețioasă, își strânse șervetul.

Helen își avea dubiile ei în această privință. Probabil că nimeni nu și-a dat silința să le învețe pe aceste copile un minim de deprinderi, așa cum se pretinde de la servitoare în casele bune. În aceste condiții, în cel mai bun caz, micuțele puteau fi folosite ca ajutoare la bucătărie, dar și aici bucătărelele preferau desigur fete de la țară, în putere, și nu orfeline prost hrănite, în vârstă de doisprezece ani.

– La Christchurch, fetele au posibilitatea să obțină niște posturi bune. Și le trimitem, desigur, doar în familii cu reputație bună ...

– Firește! remarcă Robert zeflemitor. Sunt sigur că veți purta cu viitorii stăpâni ale fetelor o corespondență cel puțin la fel de

voluminoasă ca cea a tinerelor doamne dispuse să se căsătorească cu viitorii lor soți.

Doamna Greenwood își încruntă indignată fruntea.

– Nu mă iei în serios, Robert! îl dojeni ea pe soțul ei.

– Firește că te iau în serios, draga mea. Domnul Greenwood zâmbi. Cum aș putea să presupun că onorabilul comitet al orfelinatului ar avea altceva, decât cele mai bune și mai curate intenții. Afară de aceasta, desigur că nu veți trimite tinerele voastre eleve fără nici o supraveghere peste ocean. Poate se găsește printre tinerele dispuse să se căsătorească o persoană demnă de încredere, care, primind pentru costurile de transport un aport bănesc din partea comitetului, ar avea grijă de fete...

Doamna Greenwood nu răspunse, iar Helen privi din nou încordată în farfurie. Abia dacă atinsese friptura gustoasă, cu pregătirea căreia bucătăreasa probabil că pierduse jumătate de zi. Dar desigur observase privirea piezișă, iscoditoare și amuzată pe care i-o aruncase domnul Greenwood la ultima sa remarcă. Astfel se aduceau pe tapet întrebări cu totul noi. De exemplu, Helen nici nu se gândise până acum la faptul că o călătorie în Noua Zeelandă trebuie să fie plătită. Putea oare, fără remușcări, să îl pună pe viitorul ei soț să plătească drumul? Sau, prin aceasta, el câștiga drepturi asupra unei femei, drepturi care altfel i-ar fi fost asigurate doar după o discuție personală, față în față?

Nu, toată această poveste cu Noua Zeelandă era aiurită. Helen trebuia să și-o scoată din cap. Nu îi era scris să aibă o familie proprie. Sau totuși?

Nu, nu avea voie să se mai gândească la așa ceva!

Dar, în realitate, în zilele următoare Helen nu se mai gândi decât la aceste lucruri...